

Txarango: «Ara que hem creat un petit altaveu és un orgull poder tornar a casa»

Txarango, al local d'assaig de Gurb. Foto: Adrià Costa

Txarango és un grup tan nombrós com assembleari. Està format per un nucli del Ripollès -Alguer Miquel (Sant Joan de les Abadesses, 1986); Marcel «Tito» Lázara (Ribes de Freser, 1983); Sergi «Hipi» Carbonell (Ribes de Freser, 1986) i Joaquim Canals (Ripoll, 1987)- però que estén les arrels a les comarques de l'entorn amb Àlex Pujols (Santa Eugènia de Berga 1987), Jordi Barnola (Berga, 1990), Ivan López (Torrelló, 1987) i Pau Puig (Mieres, 1984). Progressivament han establert el seu nucli d'operacions a Osona, concretament en un local de Gurb, on ens reben abans de marxar cap a la gala dels Premis Enderrock. L'activitat de promoció, quan mancaven cinc dies per tal «d'alliberar» a la xarxa el nou disc, era frenètica.

- De ser el grup revelació amb «Benvinguts al llarg viatge» a esperar la confirmació amb «Som riu». Han sentit o senten més pressió?

- Alguer Miquel (riu). La sentíem però no li fèiem cas. Hem intentat fer el mateix procés que amb el primer disc, fer les cançons, treballar-les i intentar estar-ne satisfets. És el mateix principi que vam aplicar ara fa dos anys: si a nosaltres ens agraden segur que a algú altre també li agradaran.
- Marcel Lázara. La pressió és com un amic pesat al qui no vols fer cas. Hi és però intentes no encarar-t'hi.

- En tot cas la reacció des de que han anunciat que presentaran el disc al nou Clownia Festival ha estat important. Senten que hi havia ganes de Txarango?

- Alguer Miquel. Sí. És molt guai el fet de veure que sempre hi hagut gent pendent de nosaltres, de fet, des del principi. Per això sempre diem que no ho hem fet nosaltres sols. Txarango és tota la gent que forma part d'aquesta família, els que han vingut a un concert i als que ens han seguit arreu. Això fa molt bona pinta...

- El «riu», «El meu poble», el festival Clownia a Sant Joan.... Per què un grup que per actitud i tipus de música té una vocació global aposta per referents tant locals?

- Alguer Miquel. En definitiva són les arrels. Tots partim d'un lloc i en el nostre cas hem viscut les respectives infanteses en aquests entorns. Som conscients d'haver crescut en entorns privilegiats i, a més, de poder tenir grups des de petits que ens han permès tocar als nostres pobles. Curiosament, Txarango es va formar quan la majoria de nosaltres vivíem a Barcelona i per aquest motiu sempre hem estat entre aquests dos mons. En tot cas, la idea és que ara que hem creat un petit altaveu és un orgull poder tornar a casa i fer-ho, a més, amb tots els amics que hem fet durant tot aquest temps. Intentar aportar un gra de sorra al Ripollès és una de les coses més guapes que podem fer.

- El grup, amb el nucli dur provinent del Ripollès, s'ha anat concentrant tant a nivell d'activitat diària com de residència a Osona. El fet d'escollir Sant Joan de les Abadesses és una manera de premiar aquell públic que ja se sabia les cançons abans que fóssiu coneguts?

- Alguer Miquel. Sí, amb tot el que fem pretenem donar les gràcies. Ara hem hagut de marxar del Ripollès per «supervivència». Ens hem ajuntat tots aquí a Osona per estar més aprop els uns dels altres i també retallar distància cap a cada sortida que fem. En tot cas també ho hem pogut fer a Sant Joan perquè necessitàvem la complicitat d'un municipi i allà l'hem trobat i que representa, al mateix temps, la gent que ha aixecat i s'ha estimat aquest projecte.

- Com plantegeu Clownia. Com una macrofesta per presentar el disc o més aviat un festival anual que tingui continuïtat a Sant Joan o en algun altre punt?

- Marcel Lázara. Ni una cosa ni l'altra. A ulls d'un santjoaní o d'un habitant d'un poble petit sí que pot ser «macro» però en comparació amb els altres esdeveniments que s'organitzen no és un festival tant gran. De fet, volíem que respirés, que hi hagués aire... i hem previst un aforament major al dels 3.500 abonaments que hem posat a la venda.

- Alguer Miquel. Sí que és una moguda gran i la feina inimaginable. En tot cas, primer veurem com va, quina resposta tenim de la gent després del Clownia i aleshores ens plantejarem les següents edicions. Evidentment que ens faria gràcia que tingués continuïtat però haurem de veure si l'any vinent tenim disponibilitat per organitzar-ho. En tot cas, sense presentar disc intentar crear un nou festival a Catalunya hagués estat un suïcidi.

- Abans parlàvem del nucli però és un grup nombrós i divers geogràficament. Són un grup assembleari ara que es reivindica tant a nivell polític i de moviments socials aquest funcionament?

- Marcel Lázara. Sí, totalment assemblearis. Evidentment, les decisions són més llargues de prendre però guanyes el fet que tothom acabi lluitant per una idea comuna. Sí que seria més fàcil que un decidís i ordenés però no tindria massa sentit.

- Alguer Miquel. En el fons tots hem deixat, per dir-ho d'alguna manera, les nostres vides. Hi estem posant tota l'energia i, per tant, és important que al final la contribució sigui col·lectiva i equitativa.

- Txarango és un projecte col·lectiu. Es plantegen projectes individuals com va fer en Sergi Carbonell gravant un petit disc en solitari?

- Alguer Miquel. El projecte del «Hipi» va ser més visible perquè ho va gravar i compartir -i ho va finançar amb micromecenatge- aprofitant el mes de vacances. Però en Marcel i altres també fem cançons que sovint no acaben entrant als discos i queden en un calaix. Val a dir que Txarango ens ocupa tantes hores i ens fa gastar tanta energia que ens és impossible pensar en engegar altres coses. Per altra banda, hem de valorar el què tenim, estem fent realitat el somni de qualsevol jove que un dia s'imagina tenir un grup de música.

- El segon disc tornarà a ser de descarrega gratuïta. Fins ara el sector musical s'ha queixat massa i no ha plantejat alternatives al nou escenari digital?

- Alguer Miquel. El sector musical en definitiva és qui fa música. I precisament una de les coses bones de l'era digital és que ha eliminat intermediaris. Nosaltres parlem amb la gent que ens escolta i a la pràctica suposa, si ho traslladem a l'agricultura, que qui planta les pomes les porta a casa. Això ha posat les coses fàcils per la gent que es dedica a la música però segurament difícil pel què era el sector musical fa uns anys. Nosaltres regalem el disc, la gent ens ho torna concert a concert i aquest tracte ens sembla just i lògic.

- Ja van dir abans d'entrar a l'estudi que musicalment a *Som riu* hi hauria més continuïtat que revolució. Quina versió de Txarango trobaran els vostres seguidors el proper dimarts?

- Alguer Miquel. S'han pogut sentir cosetes... però en general es pot dir que el disc té una mica més de canya. Tothom hi reconeixerà Txarango però hi ha alguns matisos nous com alguna guitarra amb distorsió... Ara bé, al final és la gent que ho ha d'escoltar i valorar perquè nosaltres hi estem tant a dins que costa.

- Com sempre el català com a llengua principal. També una mica de castellà i tastets de francès i de basc. Com ho han plantejat?

- Alguer Miquel. Doncs tal com raja. El català és la nostra llengua i el grup té un projecte molt sòlid a casa nostra. Però també és cert que el castellà ens obre moltes portes a mig món i això precisament ens permet cantar en català a molts llocs sense complexos. En el cas del francès i el basc són intercanvis amb grups d'aquestes cultures -Les Ogres de Barback i Esne Beltza, respectivament- que ens permeten ampliar públics a tots plegats. A més, ho hem fet amb la cançó «Som un riu» que esdevé un encreuament de diversos pobles amb la mateixa intenció de canvi i esperança.

- Deien que el castellà obre portes i la més gran és la de l'Amèrica Llatina. Suposo que aquesta vegada faran el salt no?

- Alguer Miquel. Realment és una de les coses que més il·lusió ens fa d'aquest projecte i rebem moltes comunicacions des d'allà. Però també és cert que en la gira anterior vam anar, per posar un exemple, a Copenhaguen -un lloc on cap de nosaltres tenia una tirada especial- i vam descobrir una ciutat que ens va agradar molt. Cada viatge ens aporta molt però és cert que tenim al cap, tan aviat com sigui possible, fer una gira a l'Amèrica Llatina.

- Fent el salt més enllà de l'Atlàntic o no... a partir de Clownia com enfoquen la gira de Som Riu ?

- Alguer Miquel. Tal com vam fer amb el primer disc intentarem que tothom dels Països Catalans ens pugui veure el més a prop possible. Si en aquella ocasió vam fer un any girant per casa i un segon any obrint portes a fora, ara ens plantejem dos anys combinant les dues coses. El gran gruix de concerts serà aquí però pràcticament cada setmana o cada quinze dies anirem sortint per Europa...o més (riu). Tanmateix, ara ens centrem amb Clownia, ho celebrem junts i després ja publicarem la gira.

- Políticament ja des d'un bon inici s'havien posicionat políticament més en temes socials que nacionals. La primera gira coincideix amb l'esclat sobiranista i els concerts s'omplen d'estelades i crits d'«independència». Això els incomoda?

- Alguer Miquel. Als nostres concerts sempre hi han hagut crits d'«independència» i a vegades vivim la contradicció que esclaten quan estem denunciant problemes de casa nostra. En l'àmbit de la justícia social és on ens sentim més còmodes perquè és on viuen majors urgències però som conscients que és un tema lligat a la reivindicació nacional. Si aquesta independència, aquest nou país cap on ens encaminem, serveix per fer net i per replantejar-lo, nosaltres « *a muerte* ».

- Al llarg de tot aquest temps han aparegut fans de Txarango, en el sentit més estricte i groupie de la paraula. Ho porten bé o els genera inquietud?

- Alguer Miquel. Mai vam pensar que fent el què fèiem poguessin sorgir fans. Quan tocàvem venien els col·legues i la gent que li podia agradar el tipus de música. En cap cas hi havia aquesta actitud fanàtic però sí que va aparèixer a mesura que el grup va començar a ser conegut. És el públic més visible: el que està davant, el que ens espera en acabar, el que canta més fort... És brutal que hi hagi gent així però també ens sentim orgullosos de tot l'entorn que no crida tant però que ens estima igual. En el fons ens ha sorprès més que Txarango pugui agradar a gent de 60 anys com a nens de cinc.

- De fet, la sensació és que el «fenomen» Txarango és força intergeneracional. Fa uns anys que estan a dalt de tot de l'onada però això no durarà per sempre. Pateixen per aquest moment?

- Alguer Miquel. Bé, s'ha de viure el present i és cert que les coses comencen i s'acaben. Per sort la gent s'estima aquestes cançons, hi ha ganes de cantar-les i de moment estem aquí. Ja veurem com evoluciona tot.

- Marcel Lázara. Com diu el tòpic futbolístic... s'ha d'anar partit a partir (riuen).

- **No m'imaginava que fossin «futboleros». Culers?**

- Alguer Miquel. Sí, blaugranes. Ens agrada el futbol com a joc i mai marxem de gira sense pilota i, malgrat totes les contradiccions, ens agrada seguir el Barça.

- Marcel Lázara. És la gran contradicció de les nostres vides. Per sort, la majoria d'organitzadors ja no ens fan coincidir concerts amb partits (riuen).

Els components de Txarango, al seu local de Gurb. Foto: Adrià Costa